

ванъ мигъ — да прегърне Каламодиосъ, да види Ефросина...

Преди две седмици въ Търново бѣ дошло писмо отъ василевса. Алексей приветствуваше българския царь, благодарѣше за почитѣта и доброто отнасяне къмъ любимия му зеть, канѣше свѣтлия князь Иваница на гости въ Визансъ подхвърляше за нѣкакво възможно сватовство и пожелаваше, щото света Мария Влахернска и свети Димитъръ да помогнатъ да се спогодятъ българи и ромей за вѣченъ миръ и приятелство.

— Ще отида! — бѣ казалъ зарадванъ Иваница.

Асѣнь го погледналъ дълбоко въ очитѣ и казалъ:

— Азъ знамъ защо искашъ да отидешъ. Е добре. Върви! И не се бави повече отъ месецъ. Залѣжи ги съ обещания за миръ, но съ нищо не се задължавай. Защото знаешъ. На пролѣтъ почваме отъново. Но слушай... Никаква ромейка нѣма да ми довеждашъ тукъ. Разбра ли?

Иваница дигналъ високо челото си.

— Никаква. Къла се въ пресветата Троица.

И заминалъ съ дарове за василевса. Придруженъ отъ десетъ снажни копиеносци.

А ето — никой не знаеше какво е станало съ Каламодиосъ. Или, може би, се правѣше, че не знае. А Ефросина? Той изтрѣпна. Пресѣче Августейона, който гъмжеше отъ обикновената всѣкидневна навалица, зави край Тауросъ и се спусна по тихитѣ, широки улици, които слизаха къмъ Босфора. Навсѣкжде срѣщаше тъмнолики копти, които разнасяха пѣстри надписи за новитѣ игри въ Хиподрома.

Когато похлопа на портата на великолепия дворецъ, сърдцето му биеше така често и безпокойно, че той подрѣпна малко якичката на туниката си, сякашъ да поеме повече въздухъ. Похлопа втори, трети пѣтъ. Най-сетне нѣкой се подаде отъ единъ прозорецъ на втория катъ и изкрѣска нѣщо сърдито.

Князътъ попита.

— Нѣма никаква Ефросина тукъ! — отвърна пискливиятъ гласъ. — Ефросина! Отдавна рибитѣ сжѣй оглоз-